

ΟΙ ΤΑΦΟΓΔΥΤΕΣ

Ο κ. Βλάχος έρχεται από τὸ Ταχυδρομείο ἐπὶ συστάσει στοῦ Βασιλικῦ Θεάτρου. Γιὰ τὸ Θεό, σπλαχνιστεῖτε αὐτὸ τὸ πολυθαλασσιμένο θέατρο καὶ μὴν τὸ κάνετε Γεροκομείο. Μετὰ τὸν Πετσάλη, τὸ Θών, ὁ Βλάχος διευθυντής· καὶ μετὰ τὸ Βλάχο ἀναστήστε κάποιον ἄλλο Μαθουσαλά, ταφογδυτές. Ναί, ταφογδυτές γινόσαστε μὲ τὸ νὰ σκάβετε στὰ βάρθια τῆς γῆς νὰ βρῆτε καθε φιλολογικὸ Μαμούθ καὶ νὰ τὸ στήνετε στοῦ Βασιλικῦ θεάτρου γιὰ προσκύνημα. Θεάτρο θὰ πῆ ζωὴ· ἀφήστε λοιπὸν τοὺς πεθαμένους νὰ κοιμῶνται ἤσυχα, μὴ μᾶς τοὺς κουβαλάτε ἀπὸ τοὺς τάφους ἐδῶ.

Ἡ θέλετε νὰ κάνετε καὶ τῆ θέση τοῦ Βασιλικῦ θεάτρου θέση ρουσοφειῶ καὶ παίρνετε τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρμακοὺς ἀπὸ τὴ ὑπουργεῖα καὶ τὴ Ταχυδρομεία καὶ τοὺς κάνετε διευθυντές.

Μὰ ἀπὸ τὸ θέατρο αὐτὸ περιμέναμε μιὰ μέρα κάπια ἀναγέννηση· δὲν ἔγινε γιὰ νὰ θρέψη στοὺς κόλπους τοῦ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο, γιὰτὶ τότε θὰ εἶναι Βασιλικὸ, ὅσο Βασιλικὸ εἶναι καὶ τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, καφενεῖα, κουρεῖα καὶ δὲν ξέρω καὶ τί ἄλλα πού παίρνουν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Κιτρινασαν, βρώμισαν πιά αὐτὲς οἱ παλιοφυλάδες, πουλήστε τοὺς μὲ τὴν ἰσὴ, ἀλλὰ μὴ τοὺς δίνετε στοὺς κακόμοιρους τοὺς Ρωμιούς, γιὰτὶ θὰ τοὺς μολύνετε μὲ τὰ μικρόβια τῆς σαπίλας πού σὲ καθε φύλλο μὲ τὸ σπῶ φοιλάζουν.

Ἀπὸ τῆ στιγμὴ πού ἤμηνον τὰ θέμελα καὶ ὑπερήφανο ὑψόνεταν τὸ χτίριο αὐτὸ, πόσες ἐλπίδες εἴχαμε ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐθνικὸ θέατρο πού θὰ μορφώση τὸ κοινὸ καὶ πού μορφώνοντας θὰ κἀνῃ νὰ ξεπεταχοτῶν ἕνας, δύο, τρεῖς συγγραφεῖς, ἀλλὰ δικοὶ μᾶς καὶ ὄχι ξαναζεσταμένα φαγητὰ τῆς Γαλλικῆς παλαιοντολογίας τοῦ θεάτρου.

Δὲν εἶχε ὅμως ποτὲ διέθουση καὶ ὅσο πᾶει χειρότερα. Πάρτε ἕναν νέον, ὅποιον καὶ νᾶναι, κάντε τον γραμματεῖα καὶ ἔπειτα, ὅταν μορφωθῇ, ὅταν φανῇ ἄξιος, χειροτονεῖστε τον διευθυντή.

Τὸ κάνετε μιὰ φορὰ καὶ ἀποτύχατε· ξαναδοκιμάστε, ἀλλὰ μὴ γιὰ τὸ Θεὸ ψωνίζετε ἀπὸ τὸ μπαγατοπαζαρο διευθυντή.

Μορφώστε τὸν κόσμον, παρουσιάζοντας σιγὰ σιγὰ νέα πράγματα· σήμερα περιποιηθεῖτε τοὺς νέους γιὰτὶ ἀπὸ κείνους περιμένετε τὴν πρόοδο στοῦ κάθε τί.

Ἡ τέλος πάντων ἂν δὲ σᾶς ἀρέσουν, ἂν δὲ σᾶς φαίνονται αὐτὰ σωστά, κάντε το τότε Ἰπποδρόμιο καὶ ἀντὶ τοῦ Θών βάλτε τὸν Τσίρνοβιτς τὸ Σταυλάρχη, καὶ δὲν θὰ ἐνδιαφερόμαστε τότες καθόλου.

ΘΕΑΤΗΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στῆ στήλη αὐτῆ θὰ κρεμῶμε καθε βδομάδα, σὴν κειφάλια ληστῶν, ὅλες τίς θανατοεῖς· καὶ ἀνορθογραφίες πού βρίσκονται σὲ καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες τῆς στήλης αὐτῆς θᾶναι ὅλ' οἱ ἀναγνώστες μᾶς, ἀρκεῖ μοναχὰ πλάϊ στοῦ βαρβαρισμὸ πού θὰ μᾶς στέλνουνε νὰ σημειώνουν ὄνομα τοῦ βιβλίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς σελίδας πού βρίσκεται).

ΑΡΙΘ. 3

«... ἐκδοθῆ εἰσης ἐπίσης καὶ ἡ lex Ju-

lia ei P. P. ἐπὶ Ἀθγόουστον καὶ διαταξάσῃς.....».

(Εἰσηγήσεις τοῦ Ρωμῶνικου Δικαίου Ν. Δημαρᾶ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημ. σελ. 451, ἔκδοσις Γ').

ΔΑΣΚΑΛΟΠΑΖΑΡΟ

Ὁ ἀείμνηστος Μπαρμπα Μιστριώτης στοῦ γραμμα του μέσα στοῦ «Σπαθί» πού ἀρχίζει τόσο κλασσικιστικὰ μὲ τὰ λόγια «Ἐν χρόνοις χαλεπαῖς καὶ καιροῖς δυσμενεῖσι» μᾶς παρουσιάζει ἕναν ὀρατὸ ξενισμὸ, δηλ. «τὸ ὅλον Ἑλληνικὸν γένος εὐρίσκειται ἐν διωγμῶ». Ἀπὸ τὸ εὐρίσκειται εἶναι τὸ γαλλικὸ se trouvent. Μὰ τί; Δὲν ξέρει ὁ ἀείμνηστος, ἡ ἀοιδίμος, ἡ ἀίδιος (ἢ καλύτερα ἀήδιος) πὼς ἔπρεπε νὰ πῆ ὄχι εὐρίσκειται παρὰ τυγχάνει;

Μὰ ἔξ εἶναι πῶς ὁ ξενισμὸς. Πὼς ὅμως θὰ πιστέψει πὼς ὁ ἀήδιος μᾶς δίνει καὶ ἕνα μαλλιαρισμὸ; Μὰ νὰ μᾶς λέει «ἤθελε νὰ παιδεύση... ὀλόκληρον πολιτεῖαν». Ἔτσι μιλοῦν οἱ μαλλιαροὶ· οἱ ἀστῆτοι ἔπρεπε νὰ λένε σύμφωνα μὲ τὸ Ἀττικὸ Λεξικὸ ὅλην. Στὴν παλιὰ γλῶσσα ἡ λέξη ὀλόκληρος ἔχει ἄλλη σημασία.

Ναὶ φεῦ! Περιπεπτώκαμεν χρόνοις τε χαλεποῖς καὶ καιροῖς δυσμενεῖσι, εἴπερ οἱ Πανεπιστημιακοὶ ἀήδιοι οὕτως ἀδαεῖς ἐλέγχονται ὄντες!

Λ. Α.

Γ. Γ. Παρατηρεῖς, φίλε Νουμά, πὼς τὸν εἶπα ἀείμνηστο τὸ μπαρμπα Μιστριώτη. Μὰ βλέπεις, ὅσο καὶ ἂν ξενίζει ἡ μαλλιαρίζει. ἄδύνατο νὰ μὴν ὀνομαστῆ ἔτσι μιὰ μέρα. Καὶ χειρότεροί του ἀπόχτησαν τὸν τίτλο. Γιὰτὶ λοιπὸν νὰ μὴν τὸνε λέμε ἀπὸ τῶρα ἀείμνηστο ὥστε νὰ χαρεῖ ὁ ἄθρωπος τὴν τιμὴ ὅσο ζεῖ ἀκόμα καὶ ἐπὶ χθονὶ δέομαι: (Τὸ τελεφταῖο, μπαρμπα Μιστριώτη, εἶναι ἀπὸ τὸν Ὀμηρο πού ἴσως τὸν ἔχεις ἀκουστὰ.....).

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ

Κύριε Νουμά,

Νὰ μὲ συμπαθήτε. Εἶμαι ἕνας γεροπαρξένος καὶ νευρικός καὶ καθε φορὰ θυμῶνα ὅταν βλέπω νὰ λέτε τὸν Γ. Χατζιδάκη καθαρευουσιάνο. Ἡ τὰ λέτε γιὰ νὰ τὸν περᾶξετε πού τόσο ἀγαπάει τὴ δημοτικὴ καὶ τὴν διαφεντέθει στὰ βιβλία του καὶ τ' ἄρθρα του, τὰ ἐπιστημονικὰ, ἢ δὲν τὸ διαβάσατε καὶ τότε ἀμέτε στοῦ καλῶ. Μὰ εἶμαι καὶ Χριστιανὸς καὶ γιὰ νὰρθῆτε πιά στὰ συγκαλὰ σας καὶ νὰ νοιώσετε πὼς δὲν ἔχετε δυνατώτερο προπαγανδιστὴ ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού διαβάζουν, ὑπομονητικὰ, προσεχτικὰ καὶ χωρὶς μεροληψία, σᾶς στέλνω τ' ἀκόλουθα παρμένα ἔτσι, χωρὶς διάλεγμα, ἀπ' τὸ νέο βιβλίον τοῦ Χατζιδάκη «Μεσαιωνικὰ καὶ Νέα Ἑλληνικὰ».

σελ. 3. ἀπολλῶ μείζων κανονικότης καὶ τάξις παρατηρεῖται ἐν τῇ γλῶσσῃ ἐκείνου τοῦ χωρικοῦ, ὅστις οὐδέποτε ἀνέγνωσε βιβλίον, οὐδ' ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κώμης αὐτοῦ ἢ ἐν τῇ γλῶσσῃ τῇ ἐν Ἀθήναις ὑφ' ἡμῶν λαλουμένην.

Καταλάβατε; Κι' ὅταν θυμηθῶμε ὅτι πρῶτο προσόντο μιᾶς γλώσσας εἶναι ἡ κανονικότης τί συμπέρασμα βγαίνει ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Χατζιδάκη;

Κι' ἄλλο·

σελ. 110. «Σήμερον ὅτε διὰ τῶν γλωσσολογικῶν καὶ ἐθνολογικῶν μελετῶν ἀνευρέθη ἡ συγγένεια γλωσσῶν καὶ λαῶν διαφόρων, οὐδαίς σωφροῶν ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ (γιὰ τὴ δημοτικὴ μιλεῖ) εἶναι νεωτέρα φάσις τῆς μιᾶς καθόλου Ἑλληνικῆς γλώσσας, ἀπαρραλλοκτικῶς ὅπως ἡ γλῶσσα τοῦ Ὀμήρου ἢ τοῦ Δημοσθένους κτλ. ὅσαν ἄλλαι φάσεις τῆς αὐτῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας».

Δηλαδή ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς νεωτέρα φάση, κτλ. ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ καθε ἄλλη φάση. Γιὰ τὴν καθαρῆνυστα ἢ σωφροῶν ἐπιστήμους δὲ μιλεῖ, γιὰτὶ αὐτὴ δὲν εἶναι φάση, αὐτὴ εἶναι χάσι... μὲ τῆς Ἑλληνικῆς. Αὐτὰ λέει ὁ Χατζιδάκης καὶ χίλια δυὸ ἄλλα σὲ καθε σελίδα. Γι' αὐτὸ καὶ κοντέθει νὰ κάνει δημοτικιστὰδες ὅλους τοὺς φοιτητῆς τῆς φιλολογίας, ὅσους ἔχουν μυαλὸ δηλαδή. Ἀἴσᾶν εἶναι ἔτσι τί φωνάζετε καὶ γράφετε τούτα καὶ ἐκείνα καὶ θυμῶνα ἄδικα τῶν ἀδικῶν; Ἐξῶν ἂν εἶμαι φυσικὰ γεροπαρξένος σὴν τὸ σπουργίτη τοῦ παρκαμθιοῦ—τὸ ξέρεις; καὶ τότε χίντε νὰ τὸ μαθῆς καὶ ὅστερα φωνάζε.

ΓΕΡΟΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εἶναι ἀνοιξιακὸς ἀπομεισήμερο· ὁ ἥλιος κρυτερός πολὺ ἢ θάλασσα λημπεὶ καὶ μοιχέει σὴ νὰ βγαζῇ φωτιές. Κῆτου στήρορικη ἢ βαρκοῦλα δευμένη στοῦ μῶλο χοροπηδαῖ στήρορδαρμένα κύματα. Τάγερὶ φουτᾶι· ἀρμονικὰ καὶ τὰ πῦκα τὰ ριζωμένα στὴν ἀμμουδιά γέρνουνε τρεῖς ἄστῃ θάλασσα λῆς καὶ θέλουνε νὰ φιλήσουνε τὸν ἀρρὸ τῆς.

Στὰ πῦκα ἀπὸ κῆτου ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρικι· ἔχει ἔκπλωθῇ. Ἐνὲς ὁμορφος νῆς ἴσα μὲ εἴκοσι χρόνω, μὲ τὸ μικρὸ ἤμουστακκαὶ του, τὰ ὁμορφα ἔκνθᾶ μαλλια του καὶ τὰ γαλανὰ ματια του. Κι' ἐκείνη μὲ τὸ γλυκὸ στοματάκι, τὰ μαῦρα ματια καὶ μαλλιά τῆς ντυμένη στὰ ἄσπρα δὲν εἶναι ἀκόμη δεκαοχτῶ χρόνω.

Γλυκοκουδεντιαζοῦν· τί λένε; λόγια τῆς ἀγάπης. Τὰ λόγια πού λέει ἕνας νῆς σὲ μιὰ νέα ὅταν νοιώθουν ὅτι ἡ ἀγάπη τους ξεχειλίζει μέσα στὴν καρδίᾳ τους.

Κρατιοῦνται ἀπὸ τὰ χέρια. Τὰ κεφαλάκια τους ἀκουμπισμένα τῶνα ἴπνω σ' ἄλλο, μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα, βρίσκοντα. σὲ κείνη τὴν εὐχάριστη θέση πού καθένας ξεχνεῖ τὸν κόσμον ὅλο καὶ ζῆ μέσα σὲνα ὄνειρο ὀλόφωτο πού θὰ ἤγουνταν ποτὲς νὰ μὴ τελειώση.

Ἐξίφνου μιὰ πῶθρικὴ ἔρχεται στὴ νέα. Τῆ λέει στοῦ σύντροφῶ τῆς καὶ ἀμέσως σηκώνονται καὶ πᾶνε πρὸς τὴ βάρκα. Μπαίνουνε· λύνουν τὸ σκοινὶ· ἀνοίγουν τὸ μικρὸ πανάκι καὶ τραβᾶνε κατὰ τὸ πέλαγο. Σκίζει γοργῇ ἡ βαρκοῦλα τὰ κύματα· σὲ λίγη ὥρα βρίσκειται μακριὰ ἀπ' τὴ στεριά. Ὁ ἄνεμος δυναμώνει καὶ ἡ νέα ἄρβισμένη πιά θέλει νὰ γυρίσουν πίσω. Αὐτὸ θέλει νὰ κάμῃ καὶ ὁ νῆς. Ὁ καιρὸς ἔχει θεριέψει πικρὰ μαῦρα ἠλόμαυρα σῆνερα ἔχων σκαπάσει τὸν ἥλιο. Σὲνα τοῦ τιμονιοῦ γυρίσῃ ἢ βάρκα γέρνει· ἕνα θεορκατο κύμα ἀποτέλειωσε τὴ δουλειὰ του...

Οἱ δυὸ ἀγαπημένους ψυχῆς βρίσκονται μῆς' στὴ θάλασσα. Ἀπὸ τὴ βάρκα τίποτε δὲ φαίνεται. Παλεύουν μὲ τᾶγριμένα κύματα. Ὁ νῆς προσπαθεῖ νὰ σώση τὴν νέα πού δὲ ξέρει κολύμπι καὶ κολυμπᾶει

για τους δυο, αλλ' αποσταζει πια. Για μια υστερη φορα ενα χερι φαινεται πάνω από τα κύματα και υστερα τίποτε.

Τώρα κάτω στον πάτο της θάλασσας άγκυ- λιασμένοι και οι δυο, θα συνεχίζουν το ώραυ όνειρο που είχαν αρχίσει κάτω από τα πεύκα. Και τώρα θα είναι άληθινά άτέλειωτα.

ΝΙΚΙΑΣ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

(Αναφερόμενα εις γαμήλια έθιμα).

Προς διευκρίνισιν επιστημονικων τινων ζητημάτων μοι εινε αναγκαία ή γνώσις λεπτομερειων τινων των κατά γάμους έθιζομένων και ο προσδιορισμός των παρατηρουμένων κατά τόπους διαφορών αυτών. Έθελον παρακαλώ τους βουλομένους να με συνδράμωσιν εις την μελέτην μου να μοι ανακοινώσωσι τας άποκρίσεις αυτών εις τα κάτωθι έρωτήματα, είτε εις πάντα είτε εις τινα αυτών, σημειοϋντες παρά το προτασόμενον εις έκαστον έρώτημα στοι- χειον του άλφαβήτου τον τόπον όπου επιχωριάζει το άνα- κοινούμενον έθιμον και ρητώς δηλοϋντες αν το έθιμον ει- νε ελληνικόν, ή αν εινε ιδιον των εν τω τόπω έκεινω τυχόν οικούτων άλλοεθνών, και υπεγράφωντες εύκρινώς την ανακοίνωσιν αυτών.

Α'. Οι δακτύλιοι του άρραβώνος εινε χρυσοί άμφότε- ροι, ή εξ άλλου μετάλλου, ή εκ διαφόρου μετάλλου έκά- τερος ;

Β'. Μετά του δακτυλιου δίδονται κατά τον άρραβώνα από του μηνστήρου εις την μηνστήν ή τους γονεις αυτής και χρυσά νομίσματα ή δώρα ;

Γ'. Πώς λέγεται κοινώς ο δακτύλιος του άρραβώνος ; (δακτυλίδι, άρραβώνα, βέρα, σημάδι ;)

Δ'. Τα στέφανα του γάμου εκ τίνος ύλης κατασκευά- ζονται ; (εκ τεχνητών άνθών πορτοκαλέας, ή εκ λεπτο- τάτων μεταλλίνων συρματίων ή εξ άφύλλων κλάδων έλαιας, ή εκ κλήματος, ή εξ άργύρου (άνήκοντα εις την εκκλη- σίαν) ή εξ άλλου τινος ύλης ;)

Ε'. Πλέκονται κατ' ιδίον τινα τρόπον και υπό τίνων και που ; Γίνεται ή στεφανοπλοκία μετά πομπής, ψάλ- λονται κατ' αυτήν εκκλησιαστικά μέλη ή ήματα λαϊκά ; Ζ'. Έχουσι τα στέφανα ταινίας, θυσάνους κτλ ;

Η'. Κατά την τελετήν του στεφανώματος μετά του κοινου ποτηριου του οίνου παρατίθεται εις την τράπεζαν και άρτος ; Και εμβάλλονται εις το ποτήριον τεμάχια άρτου ;

Θ'. Πίνει εκ του ποτηριου και ο παρώνυμος ; Και τί γίνεται το ποτήριον έπειτα ; Συνηθίζεται που να θραύ- ωσιν αυτό ;

Ι'. Μετά την τελετήν του στεφανώματος, άμέσως ή την επομένην ήμεραν, συνηθίζεται να έσθλωσιν κοινόν τι έδεσμα οι νεόνυμφοι ; (άρτον, περιστέρια, άλλετορα κττ ;)

Κ'. Κατά την περιαγωγήν των νυμφίων περι την τρά- πεζαν, οτε ψάλλεται το «Ήσαία Χόρευε», συνηθίζεται να κρατώσιν ύπερ τας κεφαλας αυτών πέπλον ή μανδή- λιον ; Η καλύπτει αυτούς διά μανδηλιου εισερχομένους εις την οικίαν του γαμβου ή μήτηρ τουτου ή άλλος τις συγγενής ; Η συνηθίζεται τοιαύτη κάλυψις των νυμφίων εις άλλην τινά στιγμήν της γαμηλιου τελετής ;

Έν Αθήναις

Γ. Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

Καθηγητής της μυθολογίας και της ελληνικής αρχαιολογίας εν τω Έθνικω Πανεπιστημιω.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Όδός Ακαδημίας αριθ. 82.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΙΑΤΙΚΟ

Από Πέμπτη σε Πέμπτη

Υπουργός Έσωτερικων ο Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Έπαρχίης 4.

Λαθωμοί. Αθήνα 2, Περσίας 4, Έπαρχίης 5.

Κλειμές. Αθήνα 4, Περσίας 2.

Απαγωγές. Αθήνα 2, Έπαρχίης 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πλη- ρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις δ έγένητο ή κατάθεσις- εις χρυσόν ή δι' επιταγής ύψους (chéque) επί του έξω- τερικου και επιταγήν του όμολογούχου.

Το κεφάλιον και οι τόκοι των όμολογιων πληρώνον- ται εν τω Κεντρικω Καταστήματι και τη αίτήσι του κα- ταθέτου εις τω Έποκαταστήμασι της Τραπεζης, εν Κερ- κύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθω διά των υποκαταστημάτων της Έθνικης Τραπεζης.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1)2	ταίς	0)0	κατ' έτος	διά	καταθ.	6	μηνών
2		"	0)0	"	"	"	1	έτους
3	1)2	"	0)0	"	"	"	2	έτων
2		"	0)0	"	"	"	4	έτων
4		"	0)0	"	"	"	5	έτων

Αί όμολογοι των έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου, νομαστικά ή άνωνμοι.

Ο,ΤΙ ΕΒΛΕΠΕ

— Κάποιος σοφός κύριος έγραψε σε κάποιο σοφώτατο περιοδικό πως ο Ψυχάρης «είναι άστυφύλακας της γλώσ- σας», και δεν έχει άδικο. Όσο υπάρχουν λωποδύτες της γλώσσας θα μάς χρειάζονται πάντα και οι άστυφύλα- κες.

— Οι «Αθηναί» της περασμένης Τετάρτης ξανατυπώ- σαν από το φύλλο μας 185 το έπίγραμμα του Περιπλο- κάδη για τον κ. Μυστικοζώη «Δυο πόλους ανακάλυψες κτλ.» χωρίς, φυσικά, να αναφέρουν πως το έπίγραμμα δη- μοσιεύτηκε στο «Νουμά», από σεβασμό στο φύλλο μας, που το κατάλαβαν πιά πως δεν πρέπει να ναναφέρουν.

— Το φίλο μας κ. Περικλη Γεαννόπουλο, που γυρίζει με το χαρτοφυλάκιο στη ματκάλη και γράφει όπου κι ε βρεθεί, κάποιος φίλος του τον όνόμασε «υπαίθριον λόγιον», κατά το υπαίθριον ρήτορας, και το παρατσούκλι αυτό δε μάς φαίνεται άσχημο. Δεν ξέρουμε αν το βρiσκεi σωστό κι ο Γεαννόπουλος.

— Η μόνη Ρουμούνικη φημερίδα που πήρε το μέρος μας και τάφαλε γερά της Ρουμούνικης Κυβέρνησης, είναι ή «Έποκα», το έπίσημο όργανο τω Γιουνιμισταδωνε, δηλ. τω Ρουμούνω Μαλλιαρών. Περιεργο αυτό, μόνο οι Μαλλιαροί να βλέπουν παντού το σωστό.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΧΕΛΙΔΟΝΑ

(Στενήμαχος της Θράκης)

(Από τις «Παραδόσεις» του καθ. κ. Ν. Γ. Πολίτη).

Ένα παλληκάρι άγαπούσε μια νέα, που δεν έ- δινε καμμιά προσοχή 'ς αυτόν. Για να την πάρη λοιπόν, τί κάνει ; Άλλαξε τα ρούχα του και που-

λούσε 'ς τους δρόμους μ'ήλα. 'Ηλθε κι' αποκάτω από το σπίτι της άγαπητικιάς του και φώναζε: «Μήλα, μήλα καλά !» Έκείνη δεν τον γνώρισε και τον ρωτά: «Πόσο τά δίνεις τά μήλα ;— Όλα, κυ- ρά μου, τά δίνω για ένα σσινίκι κεχρί, λέει αυ- τότ. — Καλά, έλα να τ' αγοράσωμε μεις», του λέει ή νέα. Μπήκε αυτός, πήρε το σσινίκι, έδωσε τά μή- λα. Άλλά και που έκανε ν' άδειάση το κεχρί, το έχυσε επιταυτου καταγής, κ' έκαθησε υστερα να το μαζέψη 'ς το σάκκο του σπειρι σπειρι. Η νέα είδε αυτήν την άνοησία του νέου κ' έγέλασε, και του είπε πως δεν γίνεται αυτό να μαζέψη έτσι όλο το κεχρί, και να του δώσουν άλλο σσινίκι. Έκείνος ό- μως δεν έδέχτηκε, και είπε πως δεν μπορεί να κά- μη άλλιωσ, έτσι θα το μαζέψη. Κ' έμαζωνε όσο που ένύχτωσε. Τότε παρακαλεσε να τον αφήσουν να μείνη την νύχτα 'ς το σπίτι για να τελειώση τη δουλειά του. Έκεινοι δεν ύποπτεύθηκαν τίποτα και γι' αυτό δεν έδυσκολεύθηκαν να τον αφήσουν, τον έλειονολογούσαν μόνο για την έπιμονή του την ά- νόητη.

Όταν πήγαν όλοι να πλαγιάσουν, ο νέος παρα- τήρησε καλά που θα κοιμηθή ή άγαπητικιά του, και τα μεσάνυχτα μπήκε 'ς τη κωμέρη της, την άρ- παξε και έφυγε, χωρίς να τον καταλάβη κανείς, ού- ή ίδια ή νέα, γιατί έκοιμήτανε βαθιά. Σαν εζημέ- ρωσε, τότε μόνο κατάλαβε πως δεν ήταν 'ς το πατρι- κό της σπίτι, αλλά σε ξένο, κοντά 'ς το νέο που την άγαπούσε, χωρίς αυτή να τον άγκυρα. Άμέσως ένόησε την παγίδα που της έστησε, και αποφάσισε να μην τον αφήση να περάση ο σκοπός του. Απο- φάσισε να μη βγάλη μιλία. Έβλεπε εκείνος χιλια δυο για να βγάλη ένα λόγο από το στόμα της, αλλά έστάθη αδύνατο εκείνη εμεινε σε βουβή.

Έτσι έπέρασε πολύς καιρός και άφου είδε ο νέος πως κακώ έδασανίξτε, αποφάσισε να παν- τρευτεί άλλη, που να μιλή τουλάχιστο. Έκει που έγινε το στεφάνωμα, ήταν εμπρός και ή νέα, κα από την λύπη της την πολλή, ξεσυνοσημένη, δεν κα- ταλαβε πως ή λαμπάδα που κρατούσε 'ς τα χέρια εκάη τόσο, που παρ' όλιγο να καψή και τα δάχτυ- λά της. Η νύφη σαν είδε αυτό δεν έκρατήθη, και άνάσισε το νυφιασμό της και της έφώναξε:

Αί καζιμένη αν είσαι β' βή και βιώκου δεν είσαι και τυφή τυφλώκου.

Η νέα που έως τότε έκαμώνετο, έπειραχθη πο- λυ και γυρίζει και λέει της νύφης: «Γρία χρόνια ύ- πόφερα έγω, χωρίς να βγάλω μιλιά, και συ μια στι- γμή δεν μπόρεσες να ύποφέρης χωρίς να μιλήσης ;» Ν' άκούση ο νέος την άγαπημένη του να μιλή, έ- χύθη άπανου της να την πιάση την άρπαξε από τας πλεξίδαις. αλλ' εκείνη γέννησε χελιδόνι και οι πλεξίδαις έμειναν 'ς τα χέρια του άγαπητικου της. Μόνον δυο της άπόμειναν, και αυτές είναι ή ψυλι- δωτή όρα του χελιδονιού.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Нег. Круж. Το γράμμα σας το στείλαμε στην Ιδία. Ότα βγει σε βιβλιο θα σε το στείλωμε— κ. Ν. Ξαν. Έχεις άδικο. Ό Διαγόρας στα «Παναθηναία» γράφει την καθαρεύουσα με ύποστηρίζε τη δημοτική. Δί- κιο έχεις μόνο στο άλλο που μάς γράφεις, πως δηλ. «α- φου μερικοί ύποστηρίζουν τη δημοτική με την καθαρεύου- σα, αξίζει ναρχινήσουν τώρα κ' οι καθαρευουσαίνοι να ύ- ποστηρίζουν την καθαρεύουσα με τη δημοτική». Ένα τέ- τιο άρθρο που μάς τάξεις θαν το δημοσιεύουμε μ' εύχα- ριστηση. — Γ. Γ. Καθ. Αλεξάντρεια, Σου στέλνωμε «Της Ζωής». Από τα δυο, θα δημοσιεύουμε το «Σ' ένσ λουλουδι» που το βρiσκουμε πιο πιτυχημένο. — κ. Σπ. Κοντ. Κάιρο. Στείλαμε τά βιβλία. Πληροφόρησάμας, πα- ρακαλούμε, την παραλαβή τους.